

ספר הזוהר

מהתנא האלוקי

רבי שמעון בר יוחאי זיע"א

ספר זוהר תורה

הוא לקוט גדול ונפלא מכל ספרי הזוהר,
כל המאמרים השייכים לכל פרשה ופרשה עם לשון הקודש,
בקה יוכל כל אחד ללמוד הפרשה ולהבין הפסוקים עם מדרשי הזוהר,
בפרט בשבת קודש שהוא זמן המיוחד ללמוד הזוהר הקדוש,
ובזמן קצר כ-7 דקות ביום ילמד הפרשה עם מתיקות הזוהר,
"ספר הזוהר אפילו בקריאה לבד יש בו כוח לעשות נסים" (הנהגות הרמ"ז דף קעה:)

פרשת ויקהל

"דף היומי"

מסדר ומחולק כפי ימות השבוע

בספרא דא יפקח מן גלותא ברחמי

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

יצא לאור ע"י מפעל הזוהר העולמי, עיה"ק בית שמש תובב"א
חודש אדר שנת תשע"ב לפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,

ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

תוכן הענינים

ה	בתחילה רצה ה' שהמשכן יעשה גם על ידי הערב רב
ה	לאחר העגל רצה ה' שהמשכן יעשה רק ע"י בני ישראל
ה	משה הקהיל את בני ישראל מתוך הערב רב
ה	כל עדת בני ישראל שכל אלו שמתו היו מן הערב רב
ה	ה' אמר לבני ישראל אני רוצה לשכון רק ביניכם
ו	מלאך המות נמצא בין הנשים בשעת לווית המת
ו	האיש יטה פניו לצד אחר
ו	אדם הנשמר כך זוכה לאריכות ימים
ו	תוקעין בשופר בשעת הוצאת המת
ו	כשמתו אנשים על דבר העגל נמצא מלאך המות בין הנשים
ז	משה רבנו יצץ לבני ישראל שלא ילכו יחד עם הנשים
ז	רק מעשר נשים יחד מקטרג להמית
ז	הערב רב עשו העגל בשביל שנמנע מהם מצות שבת
ז	לא להדליק אש שלא להראות דין ביום השבת
ז	על המזבח יש אש כדי להכניע הדין
ט	כשנכנס השבת מפסיקים לענוש את הרשעים
ט	אלו שלא שמרו שבת לא נכבה מעליהם אש הגיהנם
ט	כל הרשעים מסתכלים על עונשם בשבת
ט	לפי שעברו על אש התורה לא נכבה אשם
ט	במוצאי שבת חוזרים לדון אותם
י	כשהגוף נרקב מסתיימים כל דיניו
י	באה שבת באה מנוחה
י	שלא להבעיר אש בשבת
י	כשאש גבורת המלכות מתגלה כל אשים אחרים נגזים
י	אש המלכות סובלת אש אחרת
י	לאחר ברכת האש מקבלים השרים ובעלי הדין כח לשלוט
י	צריך להאיר על ד' אצבעות ימינו מהאש
יא	יכפוף אצבעותיו
יא	בשאר ברכות צריך לזקוף את אצבעותיו למעלה
יא	בכל יום מברכין על האור
יא	בזקיפת האצבעות כל המדרגות מתברכות יחד
יא	צריך להאיר מהאש על צפרניו שהם רומזים למדרגות התחתונות
יג	לא יאיר על פנים אצבעותיו מהאש
יג	להריח הדס
יג	עני המגיע לאדם הוא מתנה שה' שולח לו להראותו שחפץ במצוותיו
יג	אברהם שהיה מרחם על בני העולם נחשב כאילו בראם
יד	יחתוך לחם לפני העני כדי שלא יתבייש
יד	שלא יתן לפני מגזל
יד	תרומה לה' לא יהיה מגזל
יד	הרצון לעבוד את ה' מתחיל בלב ומשם מתפשט לכל האברים
יד	על ידי הרצון הזה מושכים השכינה שתשרה עליו
יד	כאשר השכינה שורה היא מביאה עמה כל טוב
יד	ה' ברא את העולם בשביל התורה
טו	ה' מאזין לקול התורה שהאדם לומד
טו	תורה שבכתב ושבעל פה
טו	צריך ליחד את השכינה עם בעלה ולהרים שניהם יחד
טו	כל מי שרוצה להעלות את המלכות יכול
טז	על ידי תפלה כוונה מתקן תיקונים למעלה
טז	ע"י פסוקי דזמרה נכרתים החיצונים והשכינה מתקשטת
טז	ביוצר מתקשטות מחנותיה עמה
טז	באמת ויציב כולם מתקונים ומוכנים
טז	אז יורד המלך העליון להגביה את השכינה לעולם האצילות
טז	באבות מושיט ימינו באתה גבור שם שמאלו תחת ראשה ובאתה קדוש נשקין
טז	צריך לכוון לכל אלו הדברים
טז	אז הוא עת רצון
טז	כל נדיב לב יכול להעלות את המלכה למלך
יז	החכמה שלהן שהיו אומרות בשעת עשייתן זה למקדש וכו'
יז	מי שמזכיר שם טומאה על דבר גם כן שורה עליו רוח הטומאה
יז	כשבונה בנין יאמר שבונה לעבוד את ה'
יז	למה הביאו הנשיאים דוקא את זה
יז	אבנים אלו יכפרו עליהם מגסות הרוח שלהם
יז	החסד והגבורה וכל שאר קצוות דז"א בנו את המלכות למעלה
יח	וכמו למעלה כך גם למטה
יח	המטרה של הקרסים
יח	יריעות עיזים שהם קליפה מכסים על יריעות המשכן שבקדושה
יח	באדרא דמשכנא ביארו סודות המשכן
יט	ארון הוא יסוד דמלכות
יט	יסוד דז"א נכנס ביסוד דמלכות
יט	הכפרת הוא עולם הבינה המכסה על הכל
כ	ממראות של הנשים עשו את הכיור
כ	ה' התנה עם הדג בשעה שבראו שיבלע את יונה
כ	עם כל דבר שברא ה' התנה עמו קודם
כ	עם השמים שיעלו את אליהו
כ	עם המים שיטהרו בהם
כא	עם הים שיבקעו לפני בני ישראל
כא	עם הארץ שתבלע את קרח ועדתו
כא	עם השמש שיעמד בשמים בימי יהושע והכוכבים שילחמו בסיסרא
כא	עם העופות שיזינו את אליהו
כא	עם האדם שיצא אשה שתזון את אליהו
כא	האדם מהלך בעולם כאניו בתוך הים
כב	אדם החוטא ה' שולח רוח סערה שהוא הדין
כב	אפילו ע"י שנעשה חולה אינו מתעורר לשוב בתשובה
כב	היצר טוב אומר לאדם מה לך נרדם
כב	דברי מוסר של היצר טוב
כב	הדין תובעת לדון אותם אנשים
כב	אם הדין גובר, מליצי יושר מנסים בכל כחם ואינם יכולים
כג	שלשה שלוחים יורדים עליו
כג	מכריזים על המת בשעה שמלוים אותו
כג	כאשר נקבר הדין שוכך מזעפו
כג	שלשה ימים הראשונים בקבר
כג	ל' יום נשאת הנשמה למטה ונידונים יחד הנשמה והגוף
כד	אחר שלושים הנשמה עולה והגוף נרקב

כד ארץ ישראל תתעורר ואחר כן יחיו המתים

כד שבעה דינים אלו יחלפו על האדם

כד לכן יראה לחזור בתשובה בזמן שעוד יכול

כד תחיית המתים בזמן שיבטל מלאך המות

כד הקברים יקראו את המתים

כד יהיו שיקומו ויהיו שלא יקומו

הַמְשִׁיחַ מְחַבֵּה שְׁנֵלְמַד זֹהַר הַקְדוּשׁ

"וְהַמְשִׁכִּים יִזְהָרוּ בְּזֹהַר הָרָקִיעַ", כֵּן אָמַר מֹשֶׁה רַבֵּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם לְרֹשֶׁב"י זִיע"א: "בְּהַאי חֲבוּרָא דִּילָךְ דְּאִיהוּ סִפְרָא הַזֶּה... וּבְגִין דְּעִתִּידִין יִשְׂרָאֵל "לְמַטְעַם" מְאִילָנָא דְחַיִּי, דְּאִיהוּ סִפְרָא הַזֶּה, יִפְקֹון בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי". פְּרוּשׁ: מִשּׁוּם שְׁעִתִּידִים יִשְׂרָאֵל לְטַעַם מְאִילָן הַחַיִּים שֶׁהוּא סִפְרָא הַזֶּה, עַל יְדוּ יֵצְאוּ מִן הַגְּלוּת בְּרַחֲמִים (רַעֲיָא מְהִימָנָא פ' נָשָׂא דָף קכד: (רמ"ק))

אֲלִיָּהוּ הַנָּבִיא זְכוּר לְטוֹב יָרַד מִן הַשָּׁמַיִם עִם פֶּמָּה חֲיִילִין שֶׁל נְשָׁמוֹת וְכַמָּה מְלָאכִים סְבִיבֻ וְשִׁכְנִיתָא עֲלָאָה עֲטָרָא עַל כְּלָהּ [וְשִׁכְנִינָה עֲלִינוּנָה הִיטָה עֲטָרָה עַל כָּל הַנְּשָׁמוֹת]... וְאָמַר לְרֹשֶׁב"י: רַבִּי רַבִּי... וְאָמַר אֲלִיָּהוּ הַנָּבִיא לְרֹשֶׁב"י: וְכַמָּה בְּנֵי נָשָׂא לְתַתָּא יִתְפַּרְנְסוּן מִהַאי חֲבוּרָא דִּילָךְ, כֵּד יִתְגַּלִּי לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְאָה בְּסוּף יוֹמֵי... פְּרוּשׁ: כַּמָּה בְּנֵי אָדָם לְמַטָּה יִתְפַּרְנְסוּן מִזֶּה הַחֲבוּר שֶׁלָךְ [שִׁיָּהִיָּה לָהֶם מְזוֹן וְתַקוֹן הַנֶּפֶשׁ ע"י לְמוּד הַזֹּהַר"ק] כַּאֲשֶׁר יִתְגַּלֶּה לְמַטָּה בְּדוֹר הָאֲחֵרֹן בְּסוּף הַיָּמִים [קְרוֹב לְבִיאַת מְשִׁיחַ], וּבְשִׁבִּיל לְמוּד הַזֹּהַר"ק יִתְקַיֵּם מַה שֶּׁכָּתוּב "וּקְרָאתֶם דְּרוֹר בְּאַרְץ לְכָל יוֹשְׁבֵיהָ" - פְּרוּשׁוֹ, שִׁיבּוֹא מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ וְיִתְקַע בְּשׁוּפָר גָּדוֹל לְחֵירוּתֵנוּ בְּב"א (תִּיק"ז ת"ו - הַגֵּר"א וּבִל"ר). - לְשׁוֹן הַפֶּסַח מְלָךְ: וְעַל זֶה הַלְמוּד אָמַר הַקֹּב"ה (בְּרַכּוֹת ח ע"א), שֶׁנֶּחֱשָׁב כְּאִלוֹ פְּדָאֲנִי לִי וּלְבָנֵי מִהַגְּלוּת. - וּבְמִקְדָּשׁ מְלָךְ אָמַר: כִּי פֶמָּה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת יֵשׁ לְמִשְׁתַּדֵּל בְּלִמּוּד פְּרוּשׁ מֵאַמְרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, וְאִין קִץ לְגַדֵּל שְׁכָרוֹ, וְאִשְׁרִינוּ וּמַה טוֹב חֲלָקְנוּ אִם נִזְכָּה לַעֲזֹר וּלְקַרֵּב בִּיאַת מְשִׁיחֵנוּ, כִּי כֵן גָּזַר הַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שֶׁלֹּא יִתְגַּלֶּה וְיִהְיֶה גְנוּז סִפְרָא הַזֶּה הַקְדוּשׁ עַד סוּף הַיָּמִים שֶׁבְּזָכוּתוֹ יָבוֹא הַגּוֹאֵל, כִּי סִגְלָה זֶה בּוּ דוֹקָא וְלֹא בְּזוּלָתוֹ, עכ"ל.

❖ פרשת ויקהל ❖

זוהר חלק ב' פרשת ויקהל דף קצה ע"א

בתחילה רצה ה' שהמשכן יעשה גם על ידי הערב רב

"וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וגו'", אמר רבי חייא, בא וראה, מה כתוב תחלה: "מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לָבוֹ", להכליל כולם, לפי שרצה הקדוש ברוך הוא שיהיה נעשה מעשה המשכן מכל הצדדים במוח וקליפה, ולפי שהיו אותן הערב רב בתוכם, נאמר "מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לָבוֹ", להכליל אותם בין ישראל שהם בבחינת מוח, לכך נצטוו כולם.

לאחר העגל רצה ה' שהמשכן יעשה רק על ידי בני ישראל

אחר כך נטה כל מין למינו, ובאו אותן הערב רב ועשו את העגל, ונטו אחריהם מישראל אותן שמתו, וגרמו לישראל מיתה והריגה, אמר הקדוש ברוך הוא, מכאן ולהלאה מעשה המשכן לא יהיה אלא מצד הישראל בלבדם, מיד: "וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וגו'", וכתוב אחריו: "קָחוּ מֵאֲתָכֶם תְּרוּמָה לַה'", מאתכם ודאי ולא כבתחלה, שכתוב: "מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לָבוֹ".

משה הקהיל את בני ישראל מתוך הערב רב

"וַיִּקְהַל מֹשֶׁה", מאיזה מקום הקהילים, אלא לפי שהיו אותן הערב רב ביניהם, הצריך משה להקהיל את ישראל ולהפריד אותם מהם.

זוהר חלק ג' פרשת פנחס דף רלז ע"א

כל עדת בני ישראל שכל אלו שמתו היו מן הערב רב

רבי שמעון אמר, בא וראה, במעשה העגל מה כתוב: "וַיִּפֹּל מִן הָעָם בַּיּוֹם הַהוּא כֶּשֶׁלֶשֶׁת אֲלָפֵי אִישׁ", כל אלה מן הערב רב היו, ולהראות שלא היו מבני ישראל, מה כתוב אחר כך: "וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל".

זוהר חלק ג' פרשת פנחס דף רלז ע"ב

ה' אמר לבני ישראל אני רוצה לשכון רק ביניכם

"קָחוּ מֵאֲתָכֶם תְּרוּמָה", בתחלה כתוב: "מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לָבוֹ", כולם בכלל, וכיון שהערב רב עשו העגל, ומתו מישראל אותן שמתו, רצה הקדוש ברוך הוא להתפייס

עם ישראל, אמר להם, התחברו כולכם לצד אחד, זהו שכתוב: **"וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל"** בלבדם, אמר להם, בני, בתוכם אני רוצה לשכן, עמכם יהיה המדור שלי, ועל כן, **"קָחוּ מֵאִתְּכֶם תְּרוּמָה"**, מאתכם ולא מאחר, אינני רוצה שתהיה שותפות לאחרים עמדי ולא עמכם.

זוהר חלק ב' פרשת ויקהל דף קצו ע"א

מלאך המות נמצא בין הנשים בשעת לויית המת

עוד אמר רבי שמעון, בשבועה שרוב העולם לא היו מתים קודם זמנם, לולא זאת שאין יודעים לשמור עצמם, שהרי בשעה שמוציאים את המת מביתו לבית הקברות, נמצא מלאך המות בין הנשים, מפני מה בין הנשים, שכך הוא דרכו מן היום שפתה לחוה, ובשבילה גרם מיתה לכל העולם, ולכך כאשר ממית לאיש, והאנשים נמצאים עם המת, הוא נכנס בין הנשים בדרך הלוייה, ויש לו רשות להמית אנשים, והוא מסתכל בפניהם בדרך הלוייה באלה שנתראים לפניו בין הנשים, מהעת שמוציאים את המת מביתו לבית הקברות, עד שחוזרים לביתם, ובשבילם הוא גורם מיתה לכמה אנשים בעולם טרם שהגיע זמנם, ועל זה כתוב: **"וַיֵּשׁ נִסְפָּה בְּלֹא מִשְׁפָּט"** (משלי יג, כג), לפי שעולה ומקטרג ומזכיר חטאי האיש לפני הקדוש ברוך הוא, ונידון על אותן החטאים ומסתלק טרם שהגיע זמנו.

האיש יטה פניו לצד אחר

מה תקנתו, בעת שנושאים את המת לבית הקברות, יטה האיש את פניו לצד אחר, ויעזב הנשים אחורי כתפיו, ואם הן מתקדמות, ילך לצד אחר, באופן שלא יתראה עמהם פנים בפנים, ואחר כך כשחוזרים מבית הקברות, לא יחזור באותו הדרך שהנשים עומדות, ולא יסתכל בהן כלל, אלא ינטה בדרך אחר, ולפי שהאנשים אין יודעים ואין מדקדקים בזה, רוב העולם נידון בדין, ונסתלקים טרם שמגיע זמנם.

אדם הנשמר כך זוכה לאריכות ימים

אמר רבי אלעזר, אם כן מוטב לו לאדם שלא ילוה למת, אמר לו, לא כן, שהרי אדם היודע להשמר באופן זה, ראוי לאריכות ימים, וכל שכן לעולם הבא.

תוקעין בשופר בשעת הוצאת המת

ובא וראה שלא לחנם התקינו הקדמונים לתקוע שופר, כשמוציאים את המת מביתו לבית הקברות, אפשר תאמר שבשביל כבוד המת בלבד הוא, לא, אלא שבביל להגן על החיים, שלא ישלט עליהם מלאך המות לקטרג למעלה, ויזהרו להשמר ממנו.

כשמתו אנשים על דבר העגל נמצא מלאך המות בין הנשים

ובא וראה, בעת שעשו ישראל את העגל, ומתו כל אותן החילות, היה מלאך המות נמצא בין הנשים, בתוך מחנה ישראל, כיון שהסתכל משה שזה מלאך המות נמצא בין הנשים, ומחנה ישראל הוא ביניהן, מיד אסף לכל הגברים בלבדם, זהו שכתוב: **"וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל"**, אלה הגברים, שאסף אותם והפרישם להיות בלבדם, ומלאך המות לא היה נפרש מבין הנשים, עד שהוקם המשכן, שכתוב: **"וַיִּקָּם מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן"**.

משה רבנו יעץ לבני ישראל שלא ילכו יחד עם הנשים

ואפילו בעת שהנשים היו מביאות נדבות למשכן, לא היה סר מביניהן, עד שראה משה, ונתן לאנשים עצה שלא יבואו בחבורה אחת עמהן, ולא יתראו פנים בפנים עמהן, אלא לאחורי כתפיהן, זהו שכתוב: **"וַיָּבֹאוּ הָאֲנָשִׁים עַל הַנָּשִׁים"**, עם הנשים לא כתוב, אלא **"עַל הַנָּשִׁים"**, שבדרך אחד לא היו מהלכים אלא לאחורי כתפיהן, לפי שמלאך המות לא נפרד מביניהן עד שהוקם המשכן.

רק מעשר נשים יחד מקטרג להמית

בא וראה, שמלאך המות לא נמצא בין הנשים כשהן פחות משבע נשים, ולא כשהן פחות מעשר, ורק כשהן בדרך בהתגלות בשבע הוא נמצא ומבקש לעשות דין, בעשר מקטרג להמית, ולפי שנמצא ביניהן בדרך בהתגלות, כתוב: **"וַיָּבֹאוּ הָאֲנָשִׁים עַל הַנָּשִׁים"**.

זוהר חלק ב' פרשת ויקהל דף רג ע"א

הערב רב עשו העגל בשביל שנמנע מהם מצות שבת

רבי יצחק אמר, **"וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עֵדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּגו'**", למה הקהלים, בשביל למסור להם השבת כמקדם, שהרי בתחלה טרם שעשו בני ישראל את העגל, מסר להם את השבת, וזהו שהערב רב לא שמרו את השבת, כיון ששמעו **"בְּיָנִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל"**, אמרו ואנחנו דבר זה נמנע מאתנו, מיד **"וַיִּקְהַל הָעָם עַל אֶהֱרֹן וַיֹּאמְרוּ וּגו'**", ונמשכו רבים מישראל אחריהם, לאחר שמתו אותן שמתו, הקהיל משה לבני ישראל בלבדם, ונתן להם השבת כמקדם, זהו שכתוב: **"שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וּגו'"**.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף פט ע"ב

לא להדליק אש שלא להראות דין ביום השבת

"לֹא תִבְעֲרוּ אֵשׁ בְּכָל מִשְׁבְּחֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבָּת", אמר רבי שמעון, מה הטעם, לפי שאין ראוי להראות דין ביום הזה, ואם תשאל הרי לגבוה על המזבח עולה אש, **"בְּכָל מִשְׁבְּחֵיכֶם"** נאמר, ולא לגבוה, ומה שעולה אש לגבוה, להכניע אש הדין האחר הוא עולה.

על המזבח יש אש כדי להכניע הדין

שלמדנו, יש אש אוכלת אש, ואש המזבח אוכלת אש אחרת, ולפיכך מופיע הקדמון הקדוש ביום זה מכל שאר הימים^[א], ובעת שמופיע אור הקדמון לא נראה דין כלל, וכל העליונים ותחתונים נמצאים בשמחה שלמה, והדין אינו שולט.

זיו הזוהר

א. היינו אור עולם האצילות, ששורשו ספירת חכמה, שנקראת אבא.

זוהר חלק ב' פרשת תרומה דף קנא ע"א

כשנכנס השבת מפסיקים לענוש את הרשעים

אמר רבי יהודה, בכל ערב שבת כשנתקדש היום, מעבירים כרוזים בכל אותן מדורי גיהנם, הפסיקו עונש הרשעים, שהרי המלך הקדוש בא, והיום נתקדש, והוא מגין על הכל, ומיד נפסקים העונשים, והרשעים יש להם מנוחה.

אלו שלא שמרו שבת לא נכבה מעליהם אש הגיהנם

וכל אותן מחללי שבתות ומועדים בפרהסיא, העונש נפסק מהם, אבל אש הגיהנם לא נכבה מעל אלה שלא שמרו שבת לעולם, וכל רשעי גיהנם שואלים עליהם, מה נשתנו אלה שאין להם מנוחה, מכל הרשעים שבכאן, שרי העונשים משיבים להם, אלה הם הרשעים שכפרו בו בהקדוש ברוך הוא, ועברו על כל התורה לפי שלא שמרו השבת, ולפיכך אין להם מנוחה לעולם.

כל הרשעים מסתכלים על עונשם בשבת

וכל שאר הרשעים יוצאים כולם ממקומותם, ונתנה להם רשות ללכת לראות בהם, ומלאך אחד אשר שמו סנטריאל, הולך ומוציא אותן הגופות מקבריהם, ומכניסם לגיהנם לעיני שאר הרשעים, ורואים שהם מלאים תולעים, והנשמות שלהם אין להם מנוח מאש הגיהנם, וכל שאר הרשעים אשר שם סובבים לזה הגוף, ומכריזים עליו, זה הוא פלוני הרשע שלא היה חושש על כבוד רבונו, כפר בהקדוש ברוך הוא, וכפר בכל התורה, וי לו מוטב לו שלא יברא, ולא יבוא לדין זה, ולבזיון הזה, זהו שכתוב: **"וַיֵּצְאוּ וַיֵּרְאוּ בַּפִּגְרִי הָאֲנָשִׁים הַפְּשָׁעִים בִּי כִּי תוֹלְעָתָם לֹא תָמוּת וְאִשָּׁם לֹא תִכָּבֵּה וְהָיוּ דִּרְאוֹן לְכָל בָּשָׂר"** (ישעיהו סו, כד), **"כִּי תוֹלְעָתָם לֹא תָמוּת"**, מן הגוף, **"וְאִשָּׁם לֹא תִכָּבֵּה"**, מן הנשמה, **"וְהָיוּ דִּרְאוֹן לְכָל בָּשָׂר"**, והיו די רואה ובזיון, עד שכל רשעי הגיהנם אשר שם יאמרו די ראייה מאוסה הזו.

לפי שעברו על אש התורה לא נכבה אשם

רבי יוסי אמר, ודאי כך הוא, לפי שהשבת שקולה ככל התורה, והתורה היא אש, ולפי שעברו על אש התורה, הרי אש של הגיהנם שורפת, ואינו נכבה לעולם.

במוצאי שבת חוזרים לדון אותם

אמר רבי יהודה, לאחר יציאת השבת, בא מלאך ההוא, ומחזיר אותו הגוף לקברו, ונדונים שניהם, הגוף בדינו והנשמה בדינה.

כשהגוף נרקב מסתיימים כל דיניו

וכל זה כל זמן שהגוף קיים ולא נרקב, שהרי לאחר שהגוף נרקב, אין עוד להגוף כל אותן העונשין, והקדוש ברוך הוא, לא יעיר כל חמתו כתוב בו.

זוהר חלק ב' פרשת ויקהל דף רג ע"ב

באה שבת באה מנוחה

רבי יצחק אמר, "לא תבצערו אֶשׁ בְּכָל מַשְׁבְּתֵיכֶם וגו'", כאן יש סודי סודות לאותן היודעים חכמה העליונה, בא וראה, כיון שנכנס שבת, תתעלם מדורת אש ההוא^[א], וכל האשות של אש הקשה נעלמות ונכפפות, ואפילו אש הגיהנם, ורשעי הגיהנם יש להם מנוחה, וכולם הן למטה והן למעלה יש להם מנוחה.

שלא להבעיר אש בשבת

במוצאי שבת שמברכים ישראל על האש, אז יוצאות כל האשות שהיו נסתרות, כל אחת ואחת למקומה.

וכדי שלא לעורר אש אחר כתוב: "לא תבצערו אֶשׁ בְּכָל מַשְׁבְּתֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבָּת", במוצאי שבת צריך האדם להבדיל בין קודש לחול.

זוהר חלק ב' פרשת ויקהל דף רח ע"א

כשאש גבורת המלכות מתגלה כל אשים אחרים נגזנים

ולברך על מאורי האש, לפי שכל אשות אחרות היו נסתרות וגנוזות ביום השבת, מלבד אש אחת של קדושה העליונה שנתגלית, ונכללת בקדושת השבת^[א], וכאשר אש הזאת בהתגלות, כל אשות אחרות נסתרות ונגנוזות מלפניה, ואש הזאת היא של עקדת יצחק, הלוהטת על גבי המזבח^[א].

אש המלכות סובלת אש אחרת

לפיכך נצרך לברך על מאורי האש, ואש הזאת לא תרצה אש של חול, אלא אש של שבת, ואש הזאת היא האש היוצאת מאש ההיא שלמעלה, וזו היא אש הסובלת אש^[א].

לאחר ברכת האש מקבלים השרים ובעלי הדין כח לשלום

וכיון שאש הזאת היוצאת מן האש שלמעלה תתברך בברכת מאורי האש, אז כל שאר אשות אחרות יוצאות, ונתמנות במקומותיהן, ונתנה להן רשות להאיר^[א].

צריך להאיר על ד' אצבעות ימינו מהאש

באותה שעה שמברכים על האש, מזדמנות ארבע מרכבות וארבעה מחנות למטה, להאיר מן האש ההיא המבורכת^[א], והם נקראים מאורי האש, לפיכך נצרך לכפוף ארבע

והיינו תגבורת מדת הדין הקשה. ג. היינו השכינה הקדושה, שעליה נאמר: "כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ אֵשׁ אֹכֶלֶת הוּא" (דברים ד, כד). ד. מזבח מרמז על מדת המלכות, שאש מדת הגבורה לוהט בה. ה. פירוש,

שנקראת אש אוכלה, כי היא אש אוכלת אש. ו. היינו השבעים שרים, נתנה להם אז רשות השליטה. ז. פירוש, שארבע מחנות המלאכים, מיכאל גבריאל רפאל אוריאל מקבלים אז הארה מן

ג. היינו תגבורת מדת הדין הקשה. ג. היינו השכינה הקדושה, שעליה נאמר: "כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ אֵשׁ אֹכֶלֶת הוּא" (דברים ד, כד). ד. מזבח מרמז על מדת המלכות, שאש מדת הגבורה לוהט בה. ה. פירוש,

אצבעות של יד הימנית, ולהאיר להם מן האור הזה של הנר המתברך, ואלו האצבעות הן רמז לאותן מאורי האש, המאירים ושולטים מזה האור של הנר המתברך.

יכפוף אצבעותיו

ומפני שהן מדרגות שלמטה, כאשר מראה האדם את האצבעות לפני אור הנר, צריך לכפוף אותן לפניו, לפי שזה האור שולט עליהן, והן מאירות ממנו.

בשאר ברכות צריך לזקוף את אצבעותיו למעלה

בשאר ברכות נצרך לזקוף האצבעות, כדי להראות קדושה העליונה של מדרגות העליונות השולטות על הכל, ושם הקדוש מתעטר בהן ומתקדש בהן^[ט], ונתברכות כל המדרגות ביחד, ומאירות מאור המנורה העליונה מכולן^[ט], ולפיכך נצרך לזקוף האצבעות למעלה, וכאן נצרך לכפוף האצבעות לפני הנר, כדי להראות המדרגות שלמטה, שמאירות מאור המנורה העליונה, ומשם הן שולטות ומאירות ממנה, והן נקראות מאורי האש.

בכל יום מברכין על האור

בכל יום אָנו מברכים מאורי אור, שהן מאורות העליונים המתקיימים באור הראשון ההוא^[י], ונתברכות כל המדרגות, ומאירות כולן ביחד מאור המנורה העליונה, ואלו המדרגות נקראות מאורי האש, ובשביל זה הסוד מברכין בורא מאורי האש.

בזקיפת האצבעות כל המדרגות מתברכות יחד

לפי שהם המדרגות שלמטה, והכל הוא סוד האצבעות, בהן נרמז מדרגות העליונות ומדרגות התחתונות, מדרגות העליונות ניכרות בזקיפת האצבעות למעלה, ובזקיפת האצבעות מתברכות מדרגות העליונות ומדרגות התחתונות ביחד, ובהשפלת האצבעות מתברכות מדרגות התחתונות לבדן להאיר.

צריך להאיר מהאש על צפרניו שהם רומזים למדרגות התחתונות

וזה סוד הצפרנים באחורי האצבעות, וגוף האצבעות מבפנים, צפרנים באחורי האצבעות הן פנים אחרים, הנצרכות להאיר מתוך הנר ההוא, והם הפנים שנקראים אחוריים, והאצבעות שמבפנים בלי צפרנים, אלה הם פנים הפנימים הנסתרים.

וזה סוד "וְרָאִיתָ אֶת אֲחֹרָי", אל האחורי האצבעות בצפרניהן, "וּפָנֵי לֹא יֵרָאוּ", אלו האצבעות בפנים בלי צפרנים, שהם פנים הפנימים.

זיו הזוהר

עשר המדרגות מן ספירת הכתר. י. פירוש שמאורי אור היינו העשר ספירות שמקבלות הארה מן ספירת הכתר, ומאורי האש היינו ד' מחנות המלאכים שמקבלים הארה מן ספירת המלכות.

ח. כי העשר אצבעות מרמזות על העשר ספירות שהן ה' חסדים בחינת ימין וה' גבורות בחי' שמאל והיינו בצירוף הספירה שנקראת דעת, מלבד ספירת הכתר. ט. פירוש, שהארת השפע באה לכל

תורת הזוהר

ספר הזוהר בלשון הקודש
-מנקד-

ברך י"ח
תיקוני זוהר
חלק ב

הרשב"י קב"ע:
"בספר הזוהר יצאו בני ישראל מהגלות ברחמים"

זוהר חלק ב' פרשת ויקהל דף רח ע"ב

לא יאיר על פנים אצבעותיו מהאש

וכשמברכים על הנר, נצרך להראות אחורי האצבעות בהצפרנים, להאיר עליהן מאור זה הנר, והפנים של האצבעות לא נצרך להראות, להאיר עליהן מאור זה הנר, שהרי הם אין מאירים אלא מאור נר העליון שלמעלה מעלה, שהוא נעלם ונגנז ואינו מתגלה כלל, והם אין מאירים מאור נר הנגלה כלל, לפיכך נצרך להראות אחורי האצבעות בהצפרנים, ופנים האצבעות לא נצרך להראות לפני זה הנר, נסתרות הן ובהסתר מאירות, פנימיות הן ומפנימיות מאירות, עליונות הן ומעליון מאירות.

להריח הדס

אחר כך צריך להריח בבשמים להשיב נפשו בריח הזה, על כי רוח העליון הקדוש ההוא נסתלק ממנו, וזה הריח המעולה בבשמים הוא הדס, שהרי קיום המקום הקדוש שהנשמות יוצאות ממנו הוא הדס^[יא], וזה הוא קיום הנפש כדמיון שלמעלה, להתחזק לאחר זה שנשארת ערומה מן הרוח, והדס הוא קיום הנפש בודאי.

זוהר חלק ב' פרשת ויקהל דף קצח ע"א

עני המגיע לאדם הוא מתנה שה' שולח לו להראותו שחפץ במצוותיו

"קחו מאתכם תרומה לה", רבי יהודה פתח, **"הָלוּא פָּרַס לָרַעַב לַחֲמֶךְ וּגו'"** (ישעיהו נח, ז), בא וראה אשרי חלקו של אדם כאשר עני בא אליו, כי זה העני הוא מתנת הקדוש ברוך הוא ששלח לו, מי שמקבל מתנה זו בסבר פנים יפות, אשרי חלקו.

אברהם שהיה מרחם על בני העולם נחשב כאילו בראם

בא וראה, מי שמרחם על עני ומשיב לו את נפשו, הקדוש ברוך הוא מעלה עליו כאלו הוא ברא לנפשו, ועל כן אברהם שהיה מרחם על כל בני העולם, מעלה עליו הקדוש ברוך הוא כאלו הוא בראם, שכתוב: **"וְאֵת הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בְּתָרְן"** (בראשית יב, ה), וזה נתבאר.

זיו הזוהר

ב, ז), ולכך האיש שהנשמה יתירה יצאה ממנו במוצאי שבת מוטב לו להריח בהדס עבור חיזוק וקיום הנפש שנשארה ערומה מן הרוח של קדושת שבת.

יא. הנשמות החדשות הבאות לזה העולם הן תחלה במדת המלכות בבחינת עובר, ואחר כך יוצאות משם בבחינת לידה, ומדת המלכות נקראת הדס על דרך הכתוב **"וַיְהִי אִמֶּן אֵת הַדָּסָה הִיא אֶסְתֵּר"** (אסתר

יחתוך לחם לפני העני כדי שלא יתבייש

"הָלוֹא פָּרַס", מהו פרוס, פרוס לו מפה עם לחם ומזון לאכול, דבר אחר, "הָלוֹא פָּרַס", כמו שכתוב: "פָּרַס פְּרִיסָת" וכו' (דניאל ה, כח), שנצרך לפרוס פריסת לחם לפניו, כדי שלא יתבייש, ויפרוס לפניו בעין טובה.

שלא יתן לעני מגזל

"לֹחֶמְךָ", לחם לא כתוב אלא "לֹחֶמְךָ", מה שהוא שלך מממונך, ולא של גזל ולא של עשק ולא של גנבה, שאם כן אין זה לזכותו, אלא וי לו שבא להזכיר פשעיו.

תרומה לה' לא יהיה מגזל

כדמיון זה "קָחוּ מֵאֲתָכֶם תְּרוּמָה", להרים ממה שהוא שלכם, ולא מעשק ולא מגזל ולא מגנבה, וזה נתבאר.

זוהר חלק ב' פרשת ויקהל דף קצח ע"ב

הרצון לעבוד ה' מתחיל בלב ומשם מתפשט לכל האברים

פתח רבי אבא ואמר "קָחוּ מֵאֲתָכֶם תְּרוּמָה לַה' פֶּלֶל נָדִיב לְבֹו יְבִיאָהּ וגו'", בא וראה, בשעה שהאדם ישים רצונו לעבודת רבונו, זה הרצון עולה תחלה על הלב, שהוא הקיום והיסוד של כל הגוף, אחר כך עולה רצון ההוא הטוב על כל אברי הגוף, והרצון של כל אברי הגוף עם רצון הלב מתחברים יחד, והם מושכים עליהם זיו השכינה לדור עמהם, וזה האדם נעשה חלקו של הקדוש ברוך הוא, זהו שכתוב: "קָחוּ מֵאֲתָכֶם תְּרוּמָה", מאתכם תהיה ההתעוררות לקבל עליכם תרומה ההיא, להיות חלק לה'.

על ידי הרצון הזה מושכים השכינה שתשרה עליו

ואפשר תאמר שאין הדבר תולה ברשותו של אדם, בא וראה מה כתוב: "פֶּלֶל נָדִיב לְבֹו יְבִיאָהּ אֶת תְּרוּמַת ה'", "פֶּלֶל נָדִיב לְבֹו" בודאי, כל מי שלבו יבקש, ימשיך לה להשכינה אליו, זהו שכתוב "יְבִיאָהּ", אף על פי שהיא בהתעלות למעלה, "יְבִיאָהּ" ממקום העליון, וימשיכה לדור עמו^[1].

כאשר השכינה שורה היא מביאה עמה כל טוב

וכאשר תבוא לשכון עמו, הרבה ברכות והרבה עושר יבואו עמה, זהו שכתוב: "זֶהָב וְכֶסֶף וְנַחֲשֶׁת", לא יחסר לו כל עושר שבעולם.

זוהר חלק ב' פרשת ויקהל דף ר ע"א

ה' ברא את העולם בשביל התורה

רבי חייא פתח ואמר "קָחוּ מֵאֲתָכֶם תְּרוּמָה לַה'", בא וראה, כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, לא בראו אלא לבעבור שיבואו ישראל ויקבלו התורה, בהתורה נברא העולם, ועל התורה מתקיים, זהו שכתוב: "אִם לֹא בְרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה חֻקֹּת שְׁמַיִם וָאָרֶץ לֹא שִׁמַּתִּי" (ירמיהו לג, כה).

זוהר חלק ב' פרשת ויקהל דף ר ע"א
יב. רבי אבא דורש שהתרוממות והתעלות השכינה הקדושה נעשה על ידי קיום המצות ומעשים

ה' מאזין לקול התורה שהאדם לומד

התורה היא חיים ארוכים בעולם הזה, וחיים ארוכים בעולם הבא, וכל מי שעמלו בתורה, כאלו עמל בהיכל הקדוש ברוך הוא, שהיכל העליון של הקדוש ברוך הוא היא התורה, וכאשר האדם עוסק בתורה, הקדוש ברוך הוא עומד שם ומאזין לקולו, כמו שכתוב: **"וַיִּקְשֹׁב ה' וַיִּשְׁמָע וַיִּכְתֹּב סֵפֶר זִכְרוֹן לְפָנָיו"** (מלאכי ג, טז), והאדם ניצל משלשה דינים, מדין עולם הזה, ומדין מלאך המות שלא יוכל לשלוט עליו, ומדין הגיהנם.

תורה שבכתב ושבעל פה

"וַיִּכְתֹּב סֵפֶר זִכְרוֹן לְפָנָיו", מה הוא, אלא יש ספר למעלה ויש ספר למטה, והכל נקרא תורה, מה בין זה לזה, אלא ספר העליון הוא תורה שבכתב, ומה הוא, זה עולם הבא^[ג], ספר התחתון, זהו התורה, שנקראת תורה שבעל פה^[ד], ומה הוא על פה, אלו המרכבות שלמטה שהשכינה קיימת עליהן, ולפי שאינן בכלל הכתב שלמעלה, נקראין על פה, ולפי שהשכינה עומדת עליהן נקראת תרומה^[ט].

צריך ליחד את השכינה עם בעלה ולהרים שניהם יחד

ועוד שמעתי מן המנורה הקדושה, **"תְּרוּמָה"**, מהו תרומה, כמו שביארנו תרי ממאה, בא וראה, כל אותן מדרגות הקדושות אשר בסוד האמונה, שהקדוש ברוך הוא מתגלה בהן, עשר מדרגות הן, והן עשרה מאמרות כמו שביארנו^[ז], ואלו עשר עולות למאה, וכאשר נצרך לנו להרים נקודה התחתונה הזאת, אסור לנו לקחת אותה בלבדה, אלא לה ולבעלה^[ח], והן השתים מאותן המאה שאמרנו^[י], לפי שאין נצרך להפריד ביניהם כלל, אלא ליחדה עם בעלה, ועל כן נקראת תרומה בכלל אחד^[יט].

כל מי שרוצה להעלות את המלכות יכול

ובא וראה בכל יום הכרוז קורא, כל בני העולם, בכם תולה דבר זה, וזהו **"קָחוּ מֵאִתְּכֶם תְּרוּמָה לָהּ"**, ואם תאמרו שקשה הדבר עליכם, **"כָּל נָדִיב לְבֹו יִבְיָאָה"**.

על ידי תפלה בכוונה מתקן תיקונים למעלה

מהו "יִבְיָאָה", אלא מכאן למדנו סוד התפלה, שאדם המפחד מרבונו ומכוון לבו ורצונו בתפלה, הוא מתקן התקון שלמעלה כמו שביארנו.

וְזִי הַזוהַר

התרומה דהיינו השכינה הקדושה נעשה על ידי תלמוד תורה. **טז.** היינו העשר ספירות, וכיון שכל ספירה נכללת מכל העשר ספירות לפיכך עולות העשר ספירות למאה מדרגות. **יז.** נקודה התחתונה היינו ספירת מלכות, ותמיד נצרך ליחדה עם בעלה, היינו ספירת תפארת שנקראת עלמא דכורא, וזהו יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה. **יח.** היינו תפארת ומלכות. **יט.** פירוש שהשם תרומה הוא משמעות תרי ממאה שהן בכלל אחד

טובים. **יג.** סוד התורה שבכתב הוא עולם הבינה שנקרא עולם הבא. **יד.** סוד התורה שבעל פה היא מדת המלכות, כדאיתא מלכות פה ותורה שבעל פה קרינן לה. **טו.** המרכבות שלמטה שהשכינה קיימת עליהן יש לומר שהם הצדיקים והתלמידי חכמים לומדי התורה, על דרך אמרם ז"ל שהאבות הן הן המרכבה, שעל ידי לימוד תורתם השכינה מתרוממת ונתעלית לקבל שפע ממקור עליון, נמצא שרבי חייא דורש שהתרוממות והתעלות

על ידי פסוקי דזמרה נכרתים החיצונים והשכינה מתקשטת

בתחלה עם שירות ותשבחות שאומרים מלאכים העליונים למעלה^[א], ובסדר תשבחות הזה שאומרים ישראל למטה, השכינה מתקשטת עצמה ומתתקנת בתקונה, כאשה המתקשטת לבעלה.

ביוצר מתקשטות מחנותיה עמה

ובסדר התפלה, בזה התקון של תפלת מיושב, נתתקנות העלמות שלה וכל מחנותיה, ומתקשטות כלן יחד עמה^[א].

באמת ויציב כולם מתוקנים ומוכנים

ולאחר שנתתקן הכל ונסתדרו, כשמגיעים לאמת ויציב, אז הכל נתתקן, השכינה ועלמותיה, עד שמגיעים לגאל ישראל^[ב], אז צריכים כולם לעמוד על רגליהם.

אז יורד המלך העליון להגביה את השכינה לעולם האצילות

לפי שכאשר ישראל מגיעים לאמת ויציב, והכל נתתקן, עלמותיה מנשאות לה, והיא תתנשא עצמה, אצל מלך העליון^[ב], וכיון שמגיעים לגאל ישראל, אז מלך הקדוש העליון מופיע במדרגותיו, ויוצא להתחבר עמה, ואנחנו מלפני מלך העליון צריכים לעמוד על רגלינו באימה ברעדה.

באבות מושיט ימינו באתה גבור שם שמאלו תחת ראשה ובאתה קדוש נשיקין

שהרי אז הוא מושיט ימינו אליה, ואחר כך משים לה שמאלו תחת ראשה, ואחר כך מתחבקים שניהם יחד בנשיקות^[ג], ואלו הן ג' ברכות הראשונות.

צריך לכוון לכל אלו הדברים

וצריך האדם להשוות לבו ומחשבתו, ולכוון בכל אלה התקונים וסדורי התפלה, פיו ולבו ומחשבתו ביחד.

אז הוא עת רצון

בשעה שמלך העליון עם המלכה הם בהתחברות בשמחה באותן הנשיקות, אז מי שצריך לבקש בקשות יבקש, שהרי אז שעת רצון היא.

כל נדיב לב יכול להעלות את המלכה למלך

זכאי הוא מי שמשים לבו ומחשבתו לזה, ועל זה כתוב: **"כָּל נָדִיב לִבּוֹ יִבְיָאֶה אֶת תְּרוּמַת ה'",** אצל מלך העליון^[ה].

והיינו תפארת ומלכות. **כ.** היינו פסוקי דזמרה. **כא.** תפילת מיושב מתחלת בברכת יוצר אור. **כב.** עלמותיה היינו מרכבות המלאכים המשרתים לה. **כג.** היינו לעולם האצילות שמקורה ספירת החכמה שנקראת אבא וגם מלכא עלאה, כי תפלת השמנה עשרה היא בעולם האצילות. **כד.** פירוש שמן עולם האצילות ספירת החכמה נשפע למדת המלכות

שנקראת ברתא דליה חסדים וגבורות שנקראין ימינא ושמאלא, וענין הנשיקין היינו התדבקות רוחא ברוחא, וכל זה נעשה בשלש ברכות הראשונות של ברכות שמונה עשרה. **כה.** נמצא שרשב"י דורש הפסוק **"קָחוּ מֵאֲתָכֶם תְּרוּמָה לָהּ"**, שהתרוממות והתעלות התרומה שהיא מדת המלכות והשכינה הקדושה נעשה על ידי כח תפלת ישראל.

זיו הזוהר

זוהר חלק ג' פרשת תזריע דף נ' ע"א

החכמה שלהן שהיו אומרות בשעת עשייתן זה למקדש וכו'

"וְכָל הַנָּשִׁים אֲשֶׁר נָשָׂא לָבֶן אֶתְנָה בְּחֻמָּה טוֹב אֶת הָעֲצִים" (שמות לה, כו). אמר רבי אבא בשעה שהיו עושין המלאכה, היו אומרות זה למקדש, זה למשכן, זה לפרוכת, וכן כל אותן האומנים, בשביל שתשרה הקדושה על ידיהם, ונתקדשה מלאכה ההיא, וכאשר עלתה המלאכה למקומה, בקדושה עלתה.

מי שמזכיר שם טומאה על דבר גם כן שורה עליו רוח הטומאה

כדמיון זה מי שעושה מלאכה לעבודה זרה או לצד אחר שאינו קדוש, כיון שמזכירו על אותה המלאכה, הרי רוח הטומאה שורה עליו, וכאשר תעלה המלאכה בטומאה תעלה.

כשבונה בנין יאמר שבונה לעבוד את ה'

ועל כן, מי שבונה בנין, כשמתחיל לבנות, צריך להזכיר בפיו שהרי לעבודת הקדוש ברוך הוא הוא בונה, ואז עזרת שמים שורה עליו, והקדוש ברוך הוא מזמין עליו קדושה, וקורא עליו שלום, זהו שכתוב: **"וַיִּדְעַתְּ כִּי שְׁלוֹם אֶהְיֶה וְגו'"** (איוב ה, כד).

זוהר חלק ג' פרשת ויקרא דף כג ע"א

למה הביאו הנשיאים דוקא את זה

"וְהַנְּשִׂאִים הֵבִיאוּ אֶת אֲבְנֵי הַשֹּׁהַם וְגו'", אמר רבי יהודה, מפני מה דברים האלו הקריבו הנשיאים ולא איש אחר, והרי כתוב: **"כָּל נָדִיב לְבֹו יִבְיָאָה אֶת תְּרוּמַת ה'"** וכתוב: **"וְאֲבְנֵי שֹׁהַם וְאֲבְנֵי מִלֵּאִים לְאֹפֹד וְלַחֹשֶׁן?"**

אבנים אלו יכפרו עליהם מגסות הרוח שלהם

אלא אמר הקדוש ברוך הוא, אף על פי שבכולם תולה נדבה הזאת, יעלו אלו האבנים להנשיאים, מפני מה, מפני שעל לב הכהן הגדול תהיינה, אמר הקדוש ברוך הוא, יבאו הנשיאים שלבם גס בהם, ויביאו אלו האבנים שהן נמצאות על לב הכהן הגדול, ויתכפר עליהם מגסות לבם, כמו שכתוב: **"וְהָיוּ עַל לֵב אֶהְרֹן בְּבֹאוֹ לִפְנֵי ה'"**, ועל כן **"וְהַנְּשִׂאִים הֵבִיאוּ אֶת אֲבְנֵי הַשֹּׁהַם וְאֶת אֲבְנֵי הַמִּלֵּאִים"**, לכפר עליהם.

זוהר חלק ב' פרשת פקודי דף רלו ע"א

החסד והגבורה וכל שאר קצוות דז"א בנו את המלכות למעלה

"וַיָּבֹאוּ כָּל הַחֲכָמִים הָעֹשִׂים אֶת כָּל מְלָאכַת הַקֹּדֶשׁ", אמר רבי יצחק מי הם החכמים העושים, אלו הם הכחות של בחינת ימין ובחינת שמאל, וכל שאר הצדדים, שהם דרכים וצינורות להשפיע לתוך הים ולמלאות אותו^[כז], והם עשו משכן למעלה והתקינו אותו.

וכמו למעלה כך גם למטה

כדמיון זה למטה, **"וַעֲשֵׂה בְצִלָּל וְאַהֲלִיָּאב"**, זה מצד הימין וזה מצד השמאל, בצלאל לימין, ואהליאב לשמאל, זה מיהודה, וזה מדין, ואחר כך **"וְכָל אִישׁ חָכָם לֵב"**, **"וַיָּבֹאוּ כָּל הַחֲכָמִים הָעֹשִׂים"**, הכל כדמיון שלמעלה.

זוהר חלק ב' פרשת פקודי דף רכט ע"א

המטרה של הקרסים

"וַיַּעַשׂ חֲמִשִּׁים קְרָסִי זָהָב וְגו'", אמר רבי שמעון קרסי הזהב הם עמדו לקשור אותן היריעות אחת לאחת, **"קְרָסִי נְחֹשֶׁת"** הם עמדו לקשור המשכן, ואלו לנגד אלו.

כולם עמדו ככוכבים האלה אשר ברקיע, כמו שמאירים הכוכבים ברקיע ונראים, כמו כן היו מאירים אותן קרסים במשכן, והיו נראים כהכוכבים העומדים ולוהטים ונוצצים, ואותן החמשים של זהב והחמשים של נחשת, האירו אלו כנגד אלו.

זוהר חלק ב' פרשת ויקהל דף ריג ע"א

יריעות עיזים שהם קליפה מכסים על יריעות המשכן שבקדושה

"וַיַּעַשׂ יְרִיעֵת עִזִּים לְאַהֲלֵ עַל הַמִּשְׁכָּן", אמר רבי אבא, יריעות המשכן הן היריעות הנקראות רקיעי החיות של משכן הקודש, יריעות עיזים הן יריעות אחרות הנקראות רקיעים של צד הטומאה, אלו הרקיעים הם בסוד המרכבות של רוחות הקדושים, ואלו הרקיעים הם חיצוניים, התולים בעניני העולם הזה, והם צדדי התאוות ועניני הגוף, ואלו מכסים על אותן רקיעים הפנימיים כקליפה על המוח.

זיו הזוהר

כז. זה הים היינו מדת המלכות עלמא דנוקבא הן גבורות על ידי דרכים וצנורות של מדת שכל הספירות משפיעות בה שפע הן חסדים היסוד.

זוהר חלק ב' פרשת ויקהל דף ריד ע"א

באדרא דמשכנא ביארו סודות המשכן

"וַיַּעַשׂ בְּצִלָּאֵל אֶת הָאֹרֶן עֲצֵי שִׁטִּים וּגו'", אמר רבי אבא, אף על פי שכל סודות המשכן הרי ביארו חברים הקדושים באסיפה הקדושה, מכל מקום כאן יש עוד להבין, שהרי זה הסוד מתעטר בכמה סודות ללמד חכמה.

ארון הוא יסוד דמלכות

ארון זה הוא הסוד להכניס בו תורה שבכתב, ונגנזת בו בתוך ו' צדדי לוחות הארון מסביב, וזה נקרא ארון.

יסוד דז"א נכנס ביסוד דמלכות

כאשר סוכבים אותן ו' צדדים להיותם ביחד, אז הוא גוף אחד, שיכנוס בו סוד התורה גם כן בו' צדדים^[כז], והארון צדדי הלוחות שלו הם חמשה, ונכנסים בו חמשה ספרים, ואותן חמשה הם ששה עם מדרגה אחת שנכנסת בה בסתר, שנקראת רז של הכל, וזה הוא סוד הברית.

הכפרת הוא עולם הבינה המכסה על הכל

וכאשר נכנס זה בתוך אותן ה' צדדי לוחות הארון, אז עומד הארון עם התורה בסוד (תשע) [שבע] המדרגות^[כח] שהן השני שמות הוי"ה ואלהים, ואחר כך ניתן עליו לוח

זיו הזוהר זוהר אור שמע פרק כ"ג הלכה ט"ז

המלכות להכניס בה שפע החמשה ספרים שהן החמש ספירות של עלמא דדכורא, ולכך נקראת ספירת הי סוד ר"ז, וביחד הן שש מדרגות. **כח.** בזוהר נדפס תשע ומפורשי זוהר נדחקו כאן בפירושם, ולי נראה יותר שיש כאן טעות הדפוס וצריך לומר שבע מדרגות, ועל פי זה יובן בפשוט בלי דוחק שהארון עם התורה הכל ביחד הן ז' מדרגות שהן ו' ספירות של עלמא דדכורא מן חסד עד מלכות, ועם ספירת מלכות שהוא הארון הן ביחד ז' מדרגות, ו' המדרגות של עלמא דדכורא היינו השם הוי"ה ברוך הוא, ומדרגה השביעית שהוא הארון עלמא דנוקבא ספירת מלכות היינו

כו. סוד התורה עם הארון הוא ענין עמוק מאד כדברי רבי אבא, לכן נבאר רק על דרך פירוש המלכות, הנה ירצה לומר שהארון הוא סוד ספירה שביעית הנקראת מלכות עלמא דנוקבא, והתורה שנתנה בתוכו היא סוד שש הספירות מן חסד עד מלכות שהן בבחינת עלמא דדכורא, אחר כך מבאר יותר שהארון ה' צדדים שלו שהם ד' כתלים וצד התחתון הוא בסוד ה"ה האחרונה של השם הוי"ה ברוך הוא הרומז על ספירת מלכות, ולעומת זה הם החמשה ספרים של התורה הרומזים על ה' ספירות של עלמא דדכורא מן חסד עד יסוד, והיסוד שהוא מדרגה הששית נכנס עמהם בסוד ובהסתר במדת

הכפרת שהוא סוד עליון המכסה על הכל^[כט] והוא הסוד של אותו הרקיע הסובב ומכסה על הכל, שכולם יעמדו בהסתר.

זוהר חלק ב' פרשת שמות דף ד ע"א

ממראות של הנשים עשו את הכיור

"וַיַּעַשׂ אֶת הַכִּיּוֹר נְחֹשֶׁת וְאֵת כַּנּוֹ נְחֹשֶׁת בְּמֵרָאֵת הַצַּבָּאֹת וְגו'", למד רבי חייא בשביל מה זכו הנשים לזה, בשביל ששמרו עצמן בגלות מצרים מזנות, ולאחר שנטהרו היו באות מקושטות, ומסתכלות במראה עם בעליהן, ומעוררות אותם לפריה ורביה.

זוהר חלק ב' פרשת ויקהל דף קצח ע"ב

ה' התנה עם הדג בשעה שבראו שיבלע את יונה

פתח רבי אבא ואמר, "וַיֹּאמֶר ה' לְדָג וַיִּקַּא אֶת יוֹנָה אֶל הַבֶּשֶׁה" (יונה ב יא), וכי באיזה מקום אמר לו, אלא בשעה שברא הקדוש ברוך הוא את העולם במעשה בראשית, ביום החמישי ברא דגי הים, ואז פקד ואמר שיהיה מוכן דג אחד לבלוע ליונה, ושיהיה במעיו שלשה ימים ושלשה לילות, ושאחר כך יקיאנו לחוץ.

עם כל דבר שברא ה' התנה עמו קודם

לא זה בלבד, אלא כל מה שעשה הקדוש ברוך הוא במעשה בראשית, בכולם התנה עמהם.

עם השמים שיעלו את אליהו

ביום הראשון ברא שמים, התנה עמהם שיעלו לאליהו השמימה בתוך הסערה, וכך היה, שכתוב: "וַיַּעַל אֱלֹהֵהוּ בַסַּעֲרָה הַשָּׁמַיִם" (מלכים ב' ב, יא), ביום ההוא ברא את האור, והתנה עמו שיחשיך להשמש במצרים שלשה ימים, שכתוב: "וַיְהִי חֹשֶׁךְ אֶפְלָה בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם שְׁלֹשֶׁת יָמִים" (שמות י, כב).

עם המים שיטהרו בהם

ביום השני ברא את הרקיע, שיהיה מפריש בין מים למים, ככתוב: "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רָקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וַיְהִי מִבְדִּיל בֵּין מַיִם לַמַּיִם" (בראשית א, 1), והתנה עמהם הקדוש ברוך הוא, שהמים יהיו מבדילים לישראל בין טומאה לטהרה, להטהר בהם, וכך היה.

וזהו הזוהר

השם אלהים. כט. סוד הכפורת שעל הארון הוא רמז על עולם הבינה, והיינו הרקיע שעל ראשי החיות כידוע.

עם הים שיבקעו לפני בני ישראל

ביום השלישי הוציא לארץ מתוך המים, והקוה המים, ועשה מהם מקוה מים שיקוו למקום אחד של הים, והתנה עם הים להעביר לישראל בתוכו ביבשה, ולהטביע למצרים, וכך היה, שכתוב: **"וַיָּשֶׁב הָיָם לַפְּנוֹת בְּקֶרֶת לְאִיתָנוּ"** (שמות יד, כז), אל תקרי **"לְאִיתָנוּ"** אלא לתנאו, למה שהתנה עמו הקדוש ברוך הוא במעשה בראשית.

עם הארץ שתבלע את קרח ועדתו

ועוד התנה עם הארץ שתפתח את פיה במחלוקת קרח, ותבלע לקרח ולכל עדתו, וכך היה, שכתוב: **"וַתִּפְתַּח הָאָרֶץ אֶת פִּיהָ וְגו'"** (במדבר טז, לב).

עם השמש שיעמד בשמים בימי יהושע והכוכבים שילחמו בסיסרא

ביום הרביעי ברא את השמש והירח, שכתוב: **"יְהִי מְאֹרֶת בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם"** (בראשית א, יד), והתנה עם השמש, להיותו עומד בחצי שמים בימי יהושע, שכתוב: **"וַיַּעֲמֵד הַשֶּׁמֶשׁ בְּחֻצֵי הַשָּׁמַיִם"** (יהושע י, יג), והתנה עם הכוכבים לעשות מלחמה עם סיסרא, שכתוב: **"הַכּוֹכָבִים מִמְּסֻלוֹתָם נִלָּחְמוּ עִם סִיסְרָא"** (שופטים ה, כ).

עם העופות שיזינו את אליהו

ביום החמישי ברא את דגי הים ועופי השמים, והתנה עם העופות שיזינו העורבים לאליהו בזמן עצירת השמים, שכתוב: **"וְאֵת הָעֹרְבִים צִוִּיתִי לְכַלְכֶּלֶךְ שָׁם"** (מלכים א' יז, ד), **"צִוִּיתִי"** דוקא, והתנה עם דגי הים, שיזדמן דג אחד לבלעו את יונה, ולהקיאו החוצה.

עם האדם שיצא אשה שתזון את אליהו

ביום הששי ברא את האדם, והתנה עמו שתצא מצאצאיו אשה שתזון לאליהו, שכתוב: **"הִנֵּה צִוִּיתִי שָׁם אִשָּׁה אֶלְמָנָה לְכַלְכֶּלֶךְ"** (שם פסוק ט'), **"הִנֵּה צִוִּיתִי"** מיום שנברא העולם.

וכן בכל מעשה ומעשה שנתחדש בעולם, פקד הקדוש ברוך הוא על אותו המעשה מיום שנברא העולם, אף כאן **"וַיֹּאמֶר ה' לְדָג"**, **"וַיֹּאמֶר"** מששת ימי בראשית אמר לו.

האדם מהלך בעולם כאניה בתוך הים

וכאן יש לנו רמז ולמוד טוב בעולם על דבר מעשה האנשים בעולם הזה, יונה שירד לספינה, זו היא נשמתה של אדם, שירדת לעולם הזה להיות בגופו של אדם, למה נקראת יונה, מפני שכיון שנשתתפת בגוף, אז היא נקראת יונה בעולם הזה, כמו שנאמר:

"וְלֹא תֹנֶנּוּ אִישׁ אֶת עֲמִיתוֹ" (ויקרא כה, יז), ואז האדם מתהלך בעולם הזה כאניה בתוך הים הגדול החושבת להשבר, כמו שנאמר: **"וְהָאֲנִיָּה חֲשָׁבָה לְהִשָּׁבֵר"** (יונה א, ד).

אדם החוטא ה' שולח רוח סערה שהוא הדין

והאדם בזמן שהוא בעולם הזה חוטא, וחושב שיוכל לברח מלפני הקדוש ברוך הוא, ואינו משגיח בעולם ההוא, ואז מטיל הקדוש ברוך הוא רוח סערה חזק, זו היא גזרת הדין, העומדת תמיד לפני הקדוש ברוך הוא, ותובעת דין על האדם מלפניו, וזה הוא שמגיע להספינה, ומזכיר חטאי האיש לתפוס אותו.

אפילו על ידי שנעשה חולה אינו מתעורר לשוב בתשובה

כיון שנתפס הדם על ידי אותו רוח סערה ונעשה חולה, מה כתוב: **"וַיֹּנֶה יְרֵד אֶל יִרְכָתִי הַסְּפִינָה וַיִּשָּׁכַב וַיָּרָם"** (שם פסוק ה'), אף על פי שהאדם נעשה חולה, עוד אין נשמתו מתעוררת לשוב לפני רבונו שיכפר חטאיו.

היצר טוב אומר לאדם מה לך נרדם

מה כתוב: **"וַיִּקְרַב אֵלָיו רַב הַחֲבֵל"** (שם פסוק ו'), מי הוא **"רַב הַחֲבֵל"**, זה יצר הטוב שהוא מנהיג הכל, **"וַיֹּאמֶר לוֹ מַה לָּךְ נִרְדָּם קוּם קְרֹא אֶל אֱלֹהֶיךָ וּגוֹ"** (יונה א, ו'), אין העת לישון, שהרי מעלים אותך לדין על כל מה שעשית בעולם הזה, שוב מחטאך.

דברי מוסר של היצר טוב

הסתכל והבן דברים האלה ושוב לרבונו, מה מלאכתך שאתה עסקת בה בעולם הזה, התודה על מעשיך לפני רבונו, ומאין תבוא, הסתכל מאין באת, מטפה סרוחה, ולא תתגנה לפניו, מה ארצך, הסתכל שהרי מן האדמה נבראת ואל האדמה תשוב, ואי מזה עם אתה, הסתכל אם יש לך זכות אבות שתגין עליך.

הדין תובעת לדון אותם אנשים

כיון שמעלים אותו לדין בבית דין שלמעלה, סערה ההיא שהיא גזרת הדין הסוערת על האדם, תובעת מן המלך לדון לאותן החולים הנתפסים מן המלך, וכולם באים אחד אחד לפניו, באותה שעה קרבים הבית דין למשפט, יש מהם שפותחים בזכות, ויש מהם שפותחים בחוב, וגזרת הדין תובעת דין.

אם הדין גובר, מליצי היושר מנסים בכל כחם ואינם יכולים

ואם האדם ההוא אינו זוכה בדין, מה כתוב, **"וַיַּחֲתְרוּ הָאֲנָשִׁים לְהָשִׁיב אֶל הַיִּבְשָׁה וְלֹא יָכְלוּ"** (שם פסוק יג'), יעמלו אותן הלומדים עליו זכות להשיבו לעולם הזה, **"וְלֹא יָכְלוּ"**, מפני מה, **"כִּי הֵימָּה הוֹלֵךְ וְסֹעֵר עֲלֵיהֶם"**, גזרת הדין הולך וסוער בעבור חטאי האדם, ומתגברת עליהם.

שלשה שלוחים יורדים עליו

אז יורדים עליו שלשה שלוחים ממונים, אחד שכותב כל זכותיו וכל חטאיו שעשה האדם בעולם הזה, ואחד שעושה חשבון מן ימי חייו, ואחד שהיה מהלך עמו כאשר היה במעי אמו^א.

מכריזים על המת בשעה שמלויים אותו

והרי ביארו, שגזרת הדין לא תשכך, עד הזמן שהוא שעליו כתוב: "וַיִּשְׂאוּ אֶת יוֹנָה" (יונה א, טו), "וַיִּשְׂאוּ", כאשר נושאי המטה נושאים אותו מביתו לבית הקברות, אז מכריזים עליו, אם הוא זכאי מכריזים עליו ואומרים, תנו כבוד לתמונת המלך "יָבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מְשַׁכְּבוֹתָם הַלֵּךְ נִכְחוֹ" (ישעיהו נז, ב), מניין, שכתוב: "וַיְהִי לְפָנֶיךָ צִדְקָה כְּבוֹד ה' יֶאֱסָפֶךָ" (שם נח, ח), ואם הוא רשע, מכריזים עליו ואומרים, אוי לו לפלוני, מוטב לו שלא היה נברא.

כאשר נקבר הדין שוכך מזעפו

אז מה כתוב: "וַיִּטְּלוּ אֹתוֹ אֶל הַיָּם וַיַּעֲמֵד הַיָּם מִזְעָפוֹ" (יונה א, טו), כאשר מכניסים אותו לבית הקברות, שהוא מקום הדין, אז גזרת הדין שהיה סוער שכך מזעפו, והדג הבולע אותו זה הוא הקבר.

שלשה ימים הראשונים בקבר

מה כתוב: "וַיְהִי יוֹנָה בְּמִעֵי הַדָּג" (שם ב, א), מעי הדג זה הוא בטן שאול, מניין, שכתוב: "מִבֶּטֶן שְׂאוֹל שְׁנֵעֲתִי" (שם פסוק ג), ויונה במעי הדג היה, וקרא לו בטן שאול.

"שְׁלֹשָׁה יָמִים וּשְׁלֹשָׁה לַיְלוֹת", אלו שלשה ימים שהאדם בקבר מתבקעים מעיו, ולאחר שלשה ימים טנופת ההיא נהפכת על פניו, ואומר לו, לקח לך מה שנתת בי, אכלת ושתיית כל ימך ולא נתת לעניים, וכל ימך היו כחגים וכמועדים, והעניים היו רעבים שלא אכלו עמך, לקח לך מה שנתת בי, זהו שכתוב: "וְזִרְתִּי פָּרֶשׁ עַל פְּנִיכֶם וְגו'" (מלאכי ב, ג), וזה כבר ביארנו.

שלושים יום נשאר הנשמה למטה ונידונים יחד הנשמה והגוף

אחר כך, משלשה ימים ולהלאה, אז נידון האדם, על חטאי עיניו, ידיו, ורגליו, ונתבאר שזה הדין עד שלשים יום, כל אותן שלשים יום נידונים הנפש והגוף ביחד, ובעבור זה

זיו הזוהר

ל. זה המלאך הבא ביום המיתה להוליך את הנשמה לשמים הוא זה המלאך שהוליד את הנשמה לארץ ביום הלידה.

נמצאת עוד הנשמה למטה בארץ, ולא תעלה למקומה, כמו אשה היושבת מבחוץ חדר בעלה כל ימי נדתה.

אחר שלושים הנשמה עולה והגוף נרקב

אחר כך עולה הנשמה, והגוף נרקב בארץ, עד הזמן ההוא שיתעורר הקדוש ברוך הוא להחיות המתים.

תחיית המתים בזמן שיבטל מלאך המות

ועתיד קול אחד להתעורר בבתי הקברות ויאמר "הִקִּיצוּ וְרַנְנוּ שְׁכְנֵי עֶפְרָיִם כִּי טַל אֹרֶת טַלְךָ וְאַרְץ רַפָּאִים תְּפִיל" (ישעיהו כו, יט), מתי יהיה כך, בזמן שיבטל מלאך המות מן העולם, ככתוב: "בְּלַע הַמּוֹת לְנֶצַח וְגו'" (שם פסוק ח'), כיון שבלע המות לנצח, אחר כך ומחה ה' אלהים דמעה מעל כל פנים וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ, על אותו הזמן כתוב: "וַיֹּאמֶר ה' לְדָג וַיֵּקָא אֶת יוֹנָה אֶל הַיַּבֶּשֶׁה" (יונה ב, יא).

הקברים יקראו את המתים

כיון שנתעורר קול ההוא בבית הקברות, אז כל הקברים יקראו לאותן המתים שבהם לחוץ, זהו שכתוב: "וְאַרְץ רַפָּאִים תְּפִיל", מהו "תְּפִיל", שתקרא אותם לחוץ, "רַפָּאִים" מהו "רַפָּאִים", שנרפאו להחיות כמקדם ונרפאו שקרבו העצמות עצם אל עצמו, ואלה נקראים "רַפָּאִים".

יהיו שיקומו ויהיו שלא יקומו

ואם תשאל הלא כתוב: "רַפָּאִים בֶּל יִקְמוּ" (ישעיהו כו, יד), אלא ודאי כל העולם ירפאו העצמות בבתי הקברות, אבל מהם יקומו, ומהם לא יקומו, ועל זה כתוב: "רַפָּאִים בֶּל יִקְמוּ", אשרי חלקם של ישראל, שכתוב בהם: "נִבְלָתִי יִקְמוּן" (שם פסוק ט).

ארץ ישראל תתעורר ואחר כך יחיו המתים

ובהספור של זה הדג נמצאו עניני רפואה לכל העולם, זה הדג כיון שבלע ליונה היה מת, ובו היה יונה שלשה ימים, ויחי הדג אחר כך כמקדם, והקיא ליונה החוצה, וזה נתבאר, שכתוב: "וַיִּתְּפַלֵּל יוֹנָה אֶל ה' אֱלֹהָיו מִמְּעֵי הַדָּגָה" (יונה ב, ב), כתוב כאן: "הַדָּגָה", וכתוב שם: "וַהֲדָגָה אֲשֶׁר בַּיָּאֵר מֵתָה" (שמות ז, כא), וזה נתבאר, כדמיון זה עתידה ארץ ישראל להתעורר תחלה, ואחר כך "וְאַרְץ רַפָּאִים תְּפִיל".

שבעה דינים אלו יחלפו על האדם

והרי ביארנו, ששבעה דינים יחלפו על האדם, כאשר יוצא מעולם הזה, אחד הדין העליון ההוא כאשר יוצא הרוח מן הגוף, ב' כאשר מעשיו ועניניו הולכים לפניו ומכריזים עליו, ג' כאשר מכניסים אותו לקבר, ד' דין הקבר, ה' דין התולעים, ו' דין הגיהנם, ז' הדין שהרוח הולך ומשוטט בעולם, ואינו מוצא מקום מנוחה, עד שנגמר העונש על מעשיו, לפיכך צריך האדם להסתכל תמיד במעשיו, וישוב לפני רבונו.

לכן יראה לחזור בתשובה בזמן שעוד יכול

וכאשר הסתכל דוד המלך בדינים האלה של האדם, הקדים ואמר "בְּרָכִי נַפְשִׁי אֶת ה'" (תהלים קג, א), טרם שתצא מן העולם, כל זמן שאת נמצאת עם הגוף, "וְכָל קִרְבִּי אֶת

שם קדשו", אלו אברי הגוף שמשתתפים יחד עם הרוח, עתה כל זמן שנמצאים עמו, יקדימו לברך את שם קדשו, טרם שיגיע הזמן שלא תכלו לברך ולחזור בתשובה, ועל זה אמר "בְּרַכֵּי נַפְשֵׁי אֶת ה' הִלְלוּ יָהּ" (תהלים קד, לה), "בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן".

ספר זוהר השבת
לְאֲבוֹת וּבָנִים, זְקֵנִים עִם נְעָרִים
עם לשון הקודש
מנוקד מפסק ומחולק לקטעים
מסדר על הפרשיות

ספר זוהר הקדוש
חק לישראל דף היומי
מנוקד מפסק ומחולק לקטעים
מסדר על הפרשיות

